

Jakub Filipko, Peter Derňár

HECTOR

Neobyčajný príbeh
záchranného psa
spod Tatier

Ljndeni

Hector

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jakub Filipko, Peter Derňár

Hector – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Jakub Filipko, Peter Derňár

HECTOR

Neobyčajný príbeh
záchrannárskeho psa
spod Tatier

Ljndeni

Jakub Filipko, Peter Derňár: **Hector**

Text © Jakub Filipko, Peter Derňár, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Cover Photo © Miroslav Hajdú, 2025

Design © Zuzana Chmelová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5664-930-5

ISBN e-knihy 978-80-5664-969-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venované pamiatke Hectora
a všetkých lavínových a pátracích psov

Obsah

Ten s fliačikom na hrudi //	11
Čo keď zmrzne? //	19
Na deku sa ti môžem... //	25
Herec a tyran //	31
Urážka alfa samca //	39
Vrtuľník? Úžasná zábava! //	45
Bulhari s otvorenými ústami //	51
Hnusné kolesá, ja vám ukážem! //	57
Len nech mi ho nezastrelia //	61
Prvý ostrý výjazd... sa skončil v cukrárni //	65
Vystrašené deti a zhnité držky //	69
Určite je dolámaný //	75
Prvý ostrý výjazd –teraz už naozaj //	79
Stratený snoubordista //	87
Lavína //	95
Čo ideme robiť, kamarátik? //	103
Gurmán? Ani náhodou! //	113
Test vodou a chrčiace čudo //	121
Stratený //	127
v hromadách lístia //	127
Smutné pátranie //	133
Rivalita nielen v hokeji //	139
Decká nás dostali... //	147
Kto je najlepší? //	153
Kedy záchranár oddychuje? //	159
Nikdy! //	159
Život a smrť //	165
Ako pracuje superpes? //	171
Lepšie ako hollywoodske kulisy //	175
Kto je najlepší? Opäť Hector? //	181

Stratený // 187
Peklo v Prešove // 193
Snehová pasca // 203
Neodpustiteľné // 211
Ako Hector vstúpil do histórie // 217
Zradný sneh a falošné stopy // 221
Kiežby sme ju našli živú! // 227
Indície strateného profesora // 231
Medvedie leto // 237
Výbuchy v bejrútskom prístave // 245
Vytúžené medzinárodné certifikáty // 249
Kam sa podeli dvaja tínedžeri? // 257
Ťarcha zodpovednosti // 263
Tancujúca sonda // 271
Nad čím krúžia krkavce? // 279
Prišli sme o Bonyho // 287
Čo sa stalo na Vysokej? // 295
Moja hlúpa chyba // 301
Zemetrasenie v Turecku: Deň prvý // 307
Zemetrasenie v Turecku: Deň druhý // 315
Zemetrasenie v Turecku: Deň tretí // 325
Zemetrasení v Turecku: Deň štvrtý // 333
Zemetrasenie v Turecku: Deň piaty // 341
Zemetrasení v Turecku: Deň šiesty a siedmy // 349
Horolezec na Malte // 357
Stratení Nemci // 369
V hodine dvanástej // 373
Najhorších dvadsať minút // 379
Mučivo dlhé lúčenie // 387
Posledná túra // 395
Poďakovanie // 399

Ten s fliačikom na hrudi

P

ršalo. Či skôr strašne lialo. Všade bolo blato, nohy mi v ňom čvachtali, dával som si pozor, aby som nepristál na zadku. Vtedy sa to stalo. Oproti mne sa na dvore chovnej stanice vyrútila päťica chľapatých gúl. Medzi nimi aj Hector, hoci vtedy sa volal inak a ja som ešte nejaký čas nevedel, že práve on sa na najbližších osem rokov stane mojím partákom na život a na smrť. Mojm prvým dieťaťom, mojím učiteľom aj záchrancom. Doslova.

Hectora som prvýkrát videl na malej obrazovke mobilu. Bolo to pár týždňov predtým, ako sa ku mne rozbehol po tej zablatenej zemi. Mobil mi pred oči strčil na cvičení kynológov Horskej záchranej služby kolega z iného oblastného strediska, Zdenko. Nikdy predtým sme sa nevideli. Tomuto skúsenému kynológovi ma predstavili ako nádejnú posilu, nováčika, ktorý zatúžil po psovi. Poriadne ma prešacoval, a nielen pohľadom. „Tak ty chceš byť psovod? Naozaj?“ Zdalo sa mi, že sa mu nepáči, kládol mi priveľa otázok, hoci ma celé mesiace, viac ako rok, preverovali kolegovia. Najmä hlavný kynológ z Horskej záchranej služby. Nehovoriac o tom, že so záchranármi som najskôr stovky hodín odrobil ako takzvaný figurant, ktorý zahrabaný v snehu, ležiaci v mokrej tráve či sediaci na konári stromu čaká, kým ho psy počas cvičenia nevypátrajú. Často bez pohybu, vyčerpaný, uzímený, o pohodlí ani reči. Už len dostať sa na pracovisko človeku odkrojilo veľký kus síl, keďže horskí záchranári nepracujú

v kancelárii, ale na hrebeňoch hôr, v ťažko prístupných dolinách a roklinách, na zasnežených svahoch. Idete tam niekoľko hodín, a to ešte nezačala skutočná robota, ktorá môže trvať aj celú noc. Človek si pri tom – hoci ide „len“ o cvičenie – často siahne na dno síl, fyzických i psychických. Nič jednoduché, no nestačilo to, aby som dostal psa, keď som zatúžil zachraňovať vo dvojici. Nefunguje to tak, že vyjadrite túžbu byť kynológom a vzápätí vám za vôdzku privedú chlpatého génia, ktorý má v pohľade rovnakú múdrosť ako človek a v nose päťdesiatkrát viac čuchových receptorov.

Keď som ako figurant ukázal, že zvládnem fungovať v ťažkých podmienkach, nasledovalo nekonečne dlhé posudzovanie, či zapadnem do partie kynológov a či mám vlohy na to, aby som sa dokázal plnohodnotne starať o psa. Bola by malá katastrofa, keby som po pár týždňoch zistil, že to nie je nič pre mňa. „Prepáčte, ja som si to rozmyslel...“ To museli vylúčiť, žiadne riziko nepripustiť. Sledovali, či sa psov nebojím, či som k nim láskavý, ale aj to, či dokážem adekvátne reagovať na psa, ktorý ma v danej chvíli ako figuranta vyhrabal zo snehu a potrebuje vedieť, že odviezol skvelú prácu. Musel som všetkých presvedčiť, že dokážem pracovať aj so svojim hlasom. Vychovávať psa je veľmi podobné ako vychovávať dieťa – treba správne dávkovať emócie, hovoriť potichu alebo primerane zvýšiť hlas, keď si to situácia vyžaduje. Dôležitá je aj energia potenciálneho psovoda, ktorý musí vedieť svojho psa v zlých momentoch potiahnuť, správne ho motivovať. V neposlednom rade zisťovali, či som na psíka pripravený aj v rámci rodiny, či mám preňho zázemie. No kolega Zdenko akoby na stretnutí záchranárov cítil potrebu narýchlo ma preveriť ešte raz. Až potom vytiahol mobil a prehral mi krátke video. Mrvili sa na ňom šteniatka. „Teraz prišli na svet, jedno by mohlo byť tvoje,“ oznámil mi. Či som sa potešil? To je slabé slovo.

Na prvé stretnutie s Hectorom nikdy nezabudnem. Do chovnej stanice pri Dolnom Kubíne sme v ten upršaný októbrový deň cestovali priam ako delegácia. Pomáhať s výberom mi išlo kvarteto skúsených inštruktorov kynológie z Horskej záchrannej služby a bol tam tiež Matúš, cvičiteľ psov, ktorého rodine patrila suka so šteniatkami.

Ja som bol, samozrejme, šťastný, keďže o psoch som vedel len to, čo som si načítal. Jediné, čím som si bol istý, bola rasa a mal som vytýpovanú aj farbu a pohlavie. Chcel som psa – vlkosivého nemeckého ovčiaka, nie čierneho, ani belgického ovčiaka. Páčila sa mi predstava, že sa bude podobáť na vlka, no nemal som poňatia napríklad o tom, akú by mal mať povahu. Ak by ma tam v ten deň poslali samého, netušil by som, ako si vybrať správne šteňa. Všetkých päť bolo neskutočne zlatých, ako tam pobehovali celé špinavé, plné energie, nemotorné.

Dlhé minúty som ich fascinovane pozoroval, bral som ich skôr ako celok. No zrazu sa stalo niečo zaujímavé. Jedno šteňa sa oddelilo od ostatných a prišlo rovno ku mne, niečím som ho musel zaujať. Malo na hrudi biely fliačik. Najskôr si ma premeralo, vysoko dvíhalo hlavu, zdalo sa mi, že ma šacuje rovnako dôkladne ako Zdenko, na ktorého mobile som ho prvýkrát zazrel. Aj týmto testom som našťastie prešiel, keďže vzápätí ma oňuchalo, nechalo sa pohladkať, vlhkým ňufákom mi prechádzalo po ruke, drobnými a riadne ostrými ihličkami skúšalo, koľko bolesti znesiem.

O psoch som v tej chvíli naozaj veľa nevedel, no niekde som čítal, že šteňa, ktoré za vami príde ako prvé, je to pravé. Hotovo, vzťah je spečatený vďaka neomylným inštinktom, ktoré má v sebe ten malý tvor zabudovaný od prvých dní. Samozrejme, Hector sa nemýlil, ja som však potreboval ešte nejaký čas, aby som vedel to, čo bolo jemu hneď jasné. A tak ma vzápätí nechal s mojimi myšlienkami, odbehol za súrodencami a rozhodol sa tváriť, že už mu na mne nezáleží. Naopak, všetku pozornosť venoval mojim kolegom, ktorí na rozdiel od mňa presne vedeli, čo majú robiť. Šesťtyždňových chlpáčov testovali formou hry, mávali pred nimi handričkami či hračkami, skúšali, ktorí sú dobrí aportéri. Videl som, že kým daktore šteňatá mali záujem o takúto hru, iné bavila len chvíľu, ďalšie vôbec.

Po viac ako hodine padlo rozhodnutie, kolegovia vybrali dvoch finalistov. Ten prvý bol typický alfa samec, väčší než ostatní, dominantný, pamätám si na jeho silné čierne laby. A ten druhý... biely fliačik, Hector, ktorý mal vtedy rovnako ako všetci súrodenci z vrhu

meno na C – volal sa Cash. Trojica kynológov mi radila stavať na silnejšieho jedinca. „Vidno, že to je riadny pes, mohutný, má záujem o aport,“ prikyvovali si navzájom. Len ten štvrtý, najstarší zo všetkých, mi pošepol: „Zober si toho s bielym fliačikom na hrudi!“

Mal som z toho pomotanú hlavu a nechcel som zarmútiť či uraziť ani jednu, ani druhú stranu. Pozerali na mňa, trpezlivo čakali, ja som radšej odvrátil pohľad smerom k päťici šantiacich súrodencov. V rozhodovaní mi to nepomohlo, práve naopak. Nakoniec som to radšej zahrál do autu. „Viete čo, popremýšľam, zastavím sa tu ešte raz.“ V ten deň som si teda žiadneho psa nevybral, aj keď... Vlastne som vedel, ktorého chcem.

Domov som prišiel plný dojmov, v mobile kopec videí, ktoré si aj po všetkých tých rokoch stále rád pozerám. Hneď som ich nadšene prehrával manželke Majke i rodičom a rovno som sa spýtal otca, či by do tej chovnej stanice so mnou daktorý deň nevybehol a nepomohol mi definitívne sa rozhodnúť. Alebo skôr aby mi potvrdil, či som sa rozhodol správne. O dva dni sme sa tam vybrali. Keď sme dorazili na miesto, zopakovala sa scéna z minula, akurát bez dažďa. Psíci boli azda ešte rozkošnejší a Hector sa stále tváril, že je nad vecou a vôbec mu nezáleží na tom, ako to celé dopadne. „Čo sa toľko rozhoduješ? Veď ho chceš! Aj keď ti traja zo štyroch radili niečo iné,“ smial sa otec. Aj tak to vlastne bola lotéria, pretože časom aj to najšikovnejšie šteniatko môže mať nejaký problém, ktorý ho v sekunde odstaví. Dal som teda na svoje pocity.

Hectora som si priviezol domov 14. novembra 2016, mal vtedy necelé dva mesiace. K Dolnému Kubínu vtedy opäť smeroval menší zájazd. Dvaja inštruktori išli v jednom aute a ja som sa v druhom viezol s Matúšom, ktorý podľa mňa vedel o psoch úplne všetko. A ešte o kus viac. Dnes sám sebe pripadám smiešny a trápny, ako som sa ho celou cestou niečo vypytoval.

„Ako ho mám kŕmiť? Z ruky? Mám mať na krmivo nejakú kapsičku? Ako ho mám cvičiť? Kedy venčiť?“ bombardoval som ho a jemu slúži ku cti, že nado mnou nekrútil hlavou, ani sa nezasmial, hoci on zaobchádzal so psami intuitívne a s úplnou samozrejmosťou,

ved' medzi nimi vyrastal. Ja som, naopak, vyrastal v paneláku a v podobnom žili aj moji starí rodičia. Mali sme len rybičky, škrečka, zajaca Cyra a andulku Pipa. Áno, vedel som, že zvieratá treba pravidelne kŕmiť, čistiť priestor, v ktorom žijú, no to bolo všetko. Oveľa bližšie k nim mal z nejakých dôvodov môj brat, vždy sa k nemu rozbehli cudzie mačky či psy, asi mal v sebe niečo, čo ich priťahovalo. A práve on neskôr dostal aj psa, jorkšírskeho teriéra, ktorého som občas nakŕmil alebo vzal na prechádzku. Netušil som však, ako veľmi sa od toho líši starostlivosť o záchranárskeho psa. Práve preto som tak veľmi žmýkal odpovede z Matúša, ktorý sa snažil byť trpezlivý a uistil ma, že prvé kroky s Hectorom urobíme spolu. To ma dosť upokojilo, aj keď len na chvíľu.

Keď sme po tretíkrát v krátkom čase dorazili do chovnej stanice, bola to už len formalita. Ukázal som na Casha, z ktorého sa tým pádom stal Hector. Prečo práve Hector? Napadlo mi to s úplnou samozrejmosťou v momente, keď som vedel, že budem mať psíka. Asi nikoho neprekvapí, že som mu meno vybral podľa filmu *Trója*. Nesmierne sa mi páčilo, keď Achilles prišiel k hradným múrom a kričal meno trójskeho princa. Znelo veľkolepo, dominantne. Páčil sa mi aj jeho príbeh, to, ako žil, aký bol medzi Trójanmi obľúbený. Veľa som o ňom čítal. Hovoril som si tiež, že keď bude hmla, riadna fujavica a ja na svojho psa budem kričať ako Achilles, Hector ma bude počuť.

Dôležité bolo aj to, že dovtedy žiadny záchranársky pes z radov Horskej záchrannej služby na Slovensku také meno nemal. Ono je to tak, že mená psov, ktorých mali starší kynológovia, by sa nemali používať, respektíve treba daného kynológa zo slušnosti poprosiť o povolenie. Najmä ak bol pes niečím výnimočný. Ja som si našťastie povolenie pýtať nemusel. Mimochodom, mená pre psov, najmä takýchto dôležitých, sú hotová veda. Napríklad ich prvá slabika. Na rovnakú by sa nemalo začínať žiadne meno v rodine. Dcéru by som napríklad nemal nazvať Hermiona, niežeby som to plánoval. Výberom mena pre psa som skrátka obmedzil výber mien pre dcéry (tie som mal tiež premyslené už dávno, len som o nich musel presvedčiť manželku). Veľmi zlé by bolo aj to, keby mali podobné meno viaceré

záchrannárske psy, ktoré na seba často narážajú, a vlastne aj obyčajné psy zo susedstva. Ak ich niekto denne vykrikuje všade naokolo, váš pes na to stále reaguje, hoci by mal oddychovať po ťažkej práci.

Ale vráťme sa k našej prvej spoločnej ceste s Hectorom. Bola to, samozrejme, cesta z chovnej stanice, kde prišiel na svet, k nám domov. Zvládol ju bez problémov... takmer. Nekňučal, neplakal za súrodencami či mamou, bol naozaj statočný. Akurát sa... To sa skrátka stáva. A tak sme hneď po zaparkovaní u nás na dvore s Matúšom čistili prepravku od hnedej kôpky spôsobenej stresom. Veď bol ten drobec vytrhnutý z jediného prostredia, ktoré dovtedy poznal, a navyše sa jeho malé telo vyše hodiny natriasalo v čudne zapáchajúcej hlučnej prišere. Čudný som mu musel pripadať aj ja, keďže som sa mu nevenoval, ale neustále som dobiedzal do toho druhého človeka. Matúša som naďalej trápil otázkami a hltal som cenné odpovede. Trochu ma desilo, že o chvíľu odíde a ja tam s Hectorom zostanem sám. Ešte aj manželka bola v práci.

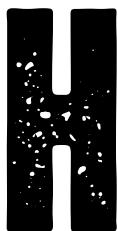
Matúš, našťastie, dodržal slovo, ukázal mi, ako Hectora kŕmiť, ako ho odmeňovať. Vysvetlil mi, že nejaké granuly alebo inú odmenu musím mať stále pri sebe a keď ku mne psík na zavolanie príde, treba ho nielen pochváliť, ale dať mu aj dobrotu. Potom sme sa rozlúčili, hoci najradšej by som si ho tam nechal ešte pár hodín alebo aj pár dní.

Osamel som na dvore so psíkom. Presne si ten obrázok dokážem vybaviť aj po všetkých tých rokoch. Smejem sa na tom, ako som vôbec netušil, čo ma čaká. Čo nás čaká. Netušil som, ako veľmi sa mi práve zmenil život. Bolo mi jasné, že veci budú fungovať inak, ale nie, že až takto. Zrazu sme museli s Majkou všetko plánovať, každodenný chod domácnosti v ničom nepripomínal predošlé mesiace či roky. Pred ozajstným bábätkom sme mali bábätko v podobe psa. Nehovoriac o tom, ako ma Hector počas nasledujúcich rokov zmenil ako človeka, zmenil moje myslenie, správanie, mentálne i emočné nastavenie. Postupne som začal riešiť rôzne situácie s väčším pokojom, sústredením a empatiou. Stal sa vďaka nemu zo mňa lepší človek? Dúfam. Pretože on bol ten najlepší pes.

Čo keď zmrzne?

ector musel byť extrémne vyčerpaný z cesty, ale ja som si nemohol pomôcť, hneď som skúšal, či ho dokážem niečo naučiť. Dookola som ho privolával a neskutočne som sa tešil, keď prišiel a mohol som ho odmeniť. Pobehoval som po dvore ako nejaký pajác, nevedel som s tým prestať, netušil som, či ho neodmeňujem príliš, či ho cvičím správne. Ale najmä či som mu už nedal priveľa granúl.

Samozrejme, čakal ho novučký koterec, moja výroba. Bývali sme vtedy s manželkou v drevenici po starých rodičoch v Prosieku. Búdu pre psa ani nič podobné sme nemali a keď už bolo jasné, že jeden chlpáč do našej rodiny pribudne, začal som zisťovať, či nejaký koter-rec „vyfasujem“, alebo na koľko vyjde jeho kúpa. Zdalo sa mi to drahé, a tak som sa nakoniec do jeho stavby s pomocou kolegov pustil sám. Najskôr sme si ho nakreslili, potom odsúhlasili a už som aj kupoval materiál. Kolegovia mi naozaj pomáhali, ako sa dalo; keď sme nemali výjazd, spolu sme zvárali a maľovali. Finálnu úpravu, dosky na spodok i strechu som si už robil sám, rovnako ako samotnú búdu. Veľa som si o tom študoval, hľadal na internete, donekonečna o každej drobnosti špekuloval, až ma začal tlačiť čas.

S výsledkom som bol nakoniec veľmi spokojný, aj keď zámer ušetriť mi vôbec nevyšiel. Keďže som ho chcel mať najlepšie, dobre za-teplený, poctivý – veď som ho staval pre svojho budúceho partáka –, stál ma nakoniec takmer tisíc eur. Želal som si, aby sa tam Hector

cítil dobre, mal tam útulne a teplo. Keď som ho dokončil, mali sme zhodou okolností záchranársku schôdzu a ja som doslova dobehol za kolegom Zdenkom. Tentoraz som mu mobil pred oči otrčil ja a ukázal mu koterec. „Hmm, parádny!“ pochválil ho a ja som bol nesmierne pyšný. Tiež ma to upokojilo. Zatiaľ robím všetko správne, pomyslel som si.

Figu borovú! Hneď ako som chcel Hectora ubytovať, ukázalo sa, že sa doň nevie dostať. Koterec síce nebol príliš vysoký, no pes bol prímalý. Spočiatku som mu musel pomáhať a nakoniec som mu radšej vyrobil provizórny drevený stupienok. Nič to, veď on dorastie, azda už o pár dní alebo týždňov, upokojoval som sa a tešil sa pri pohľade na to, ako svoj domček (alebo skôr domisko) objavuje. No to najhoršie ešte len malo prísť...

Po hodinke som ho tam nechal samého, no sotva som odišiel, Hector začal kňučať. Žiadne prekvapenie pre skúsených psičkárov. Išiel som teda za ním, uistoval som ho, že som len o pár metrov ďalej, v mojom dome. Zjavne mi neveril, lebo keď som ho opäť nechal samého, zase sa dožadoval mojej pozornosti. Hovorím si, kamarát, musíš si zvykať, a tak som sa tentoraz za ním neponáhľal. No čím dlhšie som bol v dome, tým viac kňučal. Nedokázal som byť dlho tvrdohlavý, navyše protestoval čoraz hlasnejšie a nástojčivejšie. „No dobre, bude po tvojom,“ kapituloval som. Keď som vyšiel von, zistil som, že Hector ma nevolal preto, že chcel moju pozornosť, potreboval pomoc. Za všetko mohol ten „perfektný“ koterec. Cez oko kovového pletiva prestrčil hlavu, šklbal ňou, no nedokázal sa vymaniť zo zajatia. „Čo sa to deje? Prečo si mi to urobil?“ hovorili mi jeho vyvalené oči. „Neboj sa, hneď ťa vyslobodím,“ upokojoval som ho a dúfal, že sa mi to podarí bez karbobrúsky. Našťastie mu stačilo priklopiť uši a bol vonku, či skôr dnu.

Samého som ho už radšej nenechal a radosť z toho, že je slobodný a pán je opäť blízko, rýchlo zahnala spomienku na zákernú pascu, do ktorej sa lapil. Opäť sme spolu začali šantiť, donekonečna som ho fotil a natáčal, úplne ako keď sa vám narodí dieťa. Chcel som zaznamenať každú sekundu, každú zmenu výrazu a polohy. Hnedé

menčestráky som mal celé špinavé, ako okolo mňa stále poskakoval. Musel už však byť naozaj unavený, lebo ho v jednej sekunde všetko prestalo zaujímať. Zrazu sa schúlil, položil si ňufák medzi moje nohy a o chvíľu som počul jemné odfukovanie až chrapkanie. Zaspal. Okamžite som si ho natočil a poslal som video Majke: „Pozri, ako je mu u nás dobre!“

Opäť som to cítil ako pri dieťati, ktoré nechcete zobudiť, keď zaspí, veď nech si poriadne oddýchne. Tak som tam kľačal asi hodinu, celý drevený, no šťastný. Toto boli naše prvé spoločné momenty, až kým neprišla manželka – mimochodom, veľmi čerstvá manželka, keďže sme sa brali iba dva mesiace predtým, ako k nám pribudol Hector. Rýchlo som ich zoznámil, nasadol do auta a uháňal do mesta kúpiť pletivo s menšími okami, ktoré som následne namontoval na to pôvodné. Upravený koterec mali preveriť už najbližšie hodiny.

Práve totiž hlásili, že nás čaká extrémne mrazivá noc, hoci bol len november. Bolo to cítiť už večer, meteorológovia v našej oblasti sľubovali až -20 . Ako to zvládne Hector? Nezmrzne? Mám pri ňom ostať? S Majkou sme si totiž od začiatku povedali, že dnu ho púšťať nebudeme. Horský záchranársky pes podľa nás do domu nepatrí. Aj keď sme ho od prvých chvíľ milovali, nechceli sme dopadnúť tak, že sa nám bude trepať do postele, stále mu čistiť laby... Veď sme mali krásnu veľkú záhradu, dvor, navyše Hectora čakala kariéra, počas ktorej mal čeliť extrémnemu nepohodliu. Prišiel však naozaj krutý mráz.

Chvíľu som pri ňom po tme ležal zo solidarity, ale tiež preto, aby som sa uistil, že to zvláda. Potom ma však premohla zima a išiel som dnu, len aby som sa vzápätí vrátil. Nedalo mi to, rozmyšľal som, že mu cez otvor búdy prevesím deku. Vedel som, že som jeho domček zateplil dobre, nemala by mu byť zima, ale... Nebol som si istý. Pendloval som teda hore-dole, z koterca som sa uzímený vracal za manželkou a napiť sa teplého čaju, a zase naspäť. Takto to pokračovalo asi do jedenástej. Hector kňučal, bola to jeho prvá noc bez súrodencov a mamy, zvykal si. Alebo kňučal od zimy? To keby mi niekto povedal!

Pred polnocou som zaspal, no zobudil som sa okolo druhej a išiel som ho pozrieť. „Chudáčik malý, nezmrzol si?“ prihováral som sa mu.